

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 stycznia 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XIII Wydział Gospodarczy po rozpoznaniu sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. przeciwko R. W. o zapłatę kwoty 7.500 zł oddalił powództwo; zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; oraz nakazał wypłacić powódce z funduszu Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kwotę 618,73 zł tytułem zwrotu zaliczki.

Powyższe orzeczenie Sąd wydał ustalając następujący stan faktyczny:

Pozwany R. W. 14 stycznia 2003 roku oddał maszyny i urządzenia w postaci: drukarki rotacyjnej marki (...), 20 sztuk wózków do tkanin, przeglądarki, składarki, wyposażenia kuchni i farb oraz zbiornika po (...) do używania i pobierania pożytków (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, która prowadziła działalność gospodarczą w Ł. przy ulicy (...). W związku z brakiem zapłaty czynszu dzierżawnego pozwany w 2004 roku wypowiedział umowę dzierżawy. Następnie powód wytoczył przeciwko tej spółce powództwo przed Sądem Okręgowym w Łodzi o wydanie przedmiotowych maszyn. W sprawie tej została zawarta ugoda, mocą której (...) spółka z o.o. zobowiązała się do wydania przedmiotu dzierżawy do 30 czerwca 2005 roku. Spółka (...) nie wykonała ugody, a pozwany wszczął przeciwko niej egzekucję o wydanie maszyn. W toku postępowania egzekucyjnego komornik sądowy ustanowił ówczesnego prezesa zarządu powódki J. K. dozorcą zajętych maszyn. W styczniu 2008 roku dozorca przeniósł maszyny z hali produkcyjnej na zewnątrz. W październiku 2010 roku pozwany, wniósł o umorzenie postępowania egzekucyjnego, co nastąpiło dnia 7 października 2010 roku. Pismem z 10 grudnia 2010 roku powódka wezwała pozwanego do usunięcia w terminie 10 dni od odebrania pisma spornych maszyn. Pozwany nie odebrał maszyn w zakreślonym przez powódkę terminie. Następnie, pismem doręczonym pozwanemu w marcu 2011 roku, powódka wezwała pozwanego do usunięcia maszyn oraz do zapłaty kwoty 27.500 zł za ich przechowywanie w okresie od 1 kwietnia 2010 roku do 28 lutego 2011 roku. 27 lipca 2011 roku powódka wytoczyła przeciwko pozwanemu powództwo do odbioru spornych maszyn. Prawomocnym wyrokiem z dnia 23 stycznia 2013 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt XIII GC 834/11 Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi nakazał pozwanemu usunąć z posesji położonej przy ulicy (...) w Ł. znajdujące się tam maszyny i urządzenia stanowiącego jego własność w postaci drukarki rotacyjnej marki (...), 20 sztuk wózków do tkanin, przeglądarki, składarki, wyposażenia kuchni farb oraz zbiornika po (...) w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku. Jednocześnie Sąd upoważnił powódkę do wykonania powyższej czynności na koszt pozwanego w razie niewykonania jej przez pozwanego w orzeczonym terminie. Pozwany nie wykonał wyroku w związku z czym powódka usunęła sporne rzeczy w styczniu 2014 roku. 2 lutego 2015 roku powódka złożyła w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi wniosek o zawezwanie pozwanego do próby ugodowej w sprawie o zapłatę kwoty 87.500 zł wraz z należnymi odsetkami liczonymi od kwoty 2.500 zł netto za każdy miesiąc tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie w okresie od 1 marca 2011 roku do 30 stycznia 2014 roku z terenu powódki znajdującego przy ulicy (...). Rynkowa stawka czynszu za dzierżawę lub najem 1 m² powierzchni zadaszanej (wiata) w spornej lokalizacji i w spornym okresie wynosiła 6,5 zł, zaś za najem lub dzierżawę takiej samej powierzchni niezadaszanej (teren) - 2,1 zł.

Biorąc za podstawę powyżej ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy oddalił powództwo uznając, iż powódka, wbrew spoczywającemu na niej ciężarowi dowodu, nie wykazała zasadności i wysokości roszczeń. Jednocześnie Sąd Rejonowy wskazał, że w niniejszym postępowaniu nie mógłby wbrew prawomocnemu wyrokowi Sądu z dnia 23 stycznia 2013 roku, w sprawie o sygnaturze akt XIII GC 834/11 przyjąć, że pozwany nie był obowiązany usunąć z posesji położonej przy ulicy (...) w Ł. swoich rzeczy ruchomych w postaci następujących maszyn i urządzeń: drukarki rotacyjnej marki (...), 20 sztuk wózków do tkanin, przeglądarki, składarki, wyposażenia kuchni farb oraz zbiornika po (...), a także, że powódka nie była upoważniona do ich usunięcia na koszt pozwanego, gdyby pozwany ich nie usunął w terminie 30 dni od uprawomocnienia się powyższego wyroku. Wobec powyższego Sąd Rejonowy uznając, że pozwany porzucił bez zamiaru wyzbycia się maszyny i urządzenia opisane w pozwie, zastosowała do tej sytuacji przepisy art. 183 § 2 k.c. i art. 184 § 2 k.c. tj o nieodpłatnym przechowaniu rzeczy. Powyższe w świetle art. 844 § 2 zd. 2k.c., rodzi zdaniem Sądu Rejonowego jedynie roszczenie o odebranie rzeczy, natomiast wyklucza z r o odszkodowanie za korzystanie. O

kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., a punkcie 3. wyroku na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 300), o zwrocie niewykorzystanej części zaliczki.

Od powyższego wyroku apelację złożyła strona powodowa zarzucając mu naruszenie art. 233 §1 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, nie wyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy, naruszenie art. 365 §1 k.p.c. przez nieprawidłowe zastosowanie tego przepisu i uznanie, że sąd związany był wyrokiem wydanym w sprawie XIII GC 834/11 tylko co do sentencji, naruszenie art. 250 §1 k.p.c. przez zastosowanie tego przepisu i nałożenie na powódkę obowiązku dostarczenia odpisów dokumentów znajdujących się w aktach innej sprawy, naruszenie art. 6 k.c. przez uznanie, że powódka nie wykazała zasadności i wysokości roszczeń, naruszenie art. 835 i 836 k.c. przez niezastosowanie tych przepisów, naruszenie art. 183 §2 k.c. w zw z art. 184§2 w zw z art. 844 §2 zd. 2 k.c. W konsekwencji powyższego skarżący wnosil o uchylenie wyroku w całości, i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wnosil o jej oddalenie i o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda mająca charakter polemiczny z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego jako bezpodstawną musiała ulec oddalenie.

Zdaniem Sądu Okręgowego należy podzielić w pełni ustalenia stanu faktycznego dokonane przez Sąd Rejonowy i przyjąć jako swoje. Podniesiony w apelacji zarzut naruszenia prawa procesowego w postaci przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów nie znajduje żadnego uzasadnienia. Albowiem zgodnie ze swobodną zasadą oceny dowodów Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Powołany przepis stanowi wyraz obowiązującej w procedurze cywilnej zasady swobodnej oceny dowodów. Ocena wiarygodności i mocy dowodowej poszczególnych środków dowodowych stanowi podstawowe zadanie sądu orzekającego, przy czym powinna być ona dokonana w sposób konkretny, w oparciu o cały zebrany w sprawie materiał dowodowy. W niektórych przypadkach ustawodawca „narzuca” określoną moc dowodową danego środka (np. art. 11, 246, 247 k.p.c.). Przyjmuje się, że moc dowodowa oznacza siłę przekonania o istnieniu lub nieistnieniu weryfikowanego w postępowaniu dowodowym faktu, uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych. Z kolei wiarygodność danego dowodu wynika z jego indywidualnych cech i obiektywnych okoliczności, za względu na które zasługuje on w ocenie sądu na wiarę lub nie (zob. J. Klich-Rump, Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia sądowego w procesie cywilnym, Warszawa 1977, s. 132 i n.). Przy czym swobodna ocena dowodów nie może być dowolna. Z tych względów przyjmuje się, że jej granice wyznaczane są przez kryteria: logiczne, ustawowe i ideologiczne (zob. wyr. SN z 12.2.2004 r., II UK 236/03, Legalis). Sąd ma obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków poprawnych logicznie. Czynniki ustawowe ograniczają sąd w możliwości dokonania oceny jedynie tych dowodów, które zostały prawidłowo przeprowadzone, według reguł określonych przez ustawodawcę, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (post. SN z 11.7.2002 r., IV CKN 1218/00, Legalis; wyrok SN z 9.3.2005 r., III CK 271/04, Legalis). Oznacza to, że przy ocenie mocy i wiarygodności dowodów sąd bierze pod rozwagę nie tylko "materiał dowodowy", ale także wyjaśnienia informacyjne stron, oświadczenia, zarzuty przez nie zgłaszane, zachowanie się stron podczas procesu przejawiające się np. w odmowie lub utrudnieniach w przeprowadzeniu dowodów, itp. (wyr. SN z 24.3.1999 r., I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, Nr 10, poz. 382).

W kontekście przedstawionych rozważań, Sąd Okręgowy uznał za prawidłowe ustalenia przez Sąd I instancji. Wskazać tu trzeba, iż powód reprezentowany przez fachowego pełnomocnika nie podjął skutecznie inicjatywy dowodowej,

aby udowodnić, że były podstawy do żądania przez powoda odszkodowania. Nie można przy tym upatrywać się wbrew stanowisku powoda znamion naruszenia przepisów procedury w oddaleniu wniosku powódki o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka J. D., co do którego pełnomocnik powoda nie wskazał adresu zamieszkania co w świetle art. 258 k.p.c. zostało słusznie ocenione przez Sąd jako przeszkoda do przeprowadzenia tego dowodu, co skutkowało jego oddaleniem. Za prawidłowe należy uznać również ograniczenie w trybie art. 302 § 1 zd. 2. k.p.c. dowodu z przesłuchania stron do pozwanego z uwagi na nieusprawiedliwione niestawiennictwo powódki na rozprawie, mimo wezwania celem przesłuchania z pouczeniem o pominięciu dowodu. Sąd Okręgowy nie podzielił również zarzutu apelującego co do naruszenia art. 250 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy nie załączył akt sprawy XIII GC 834/11 i nie dopuścił dowodu z dokumentów w nich zgromadzonych, bowiem powódka nie wywiązała się z nałożonego w trybie art. 250 § 1 k.p.c. zobowiązania do wykazania, że nie może uzyskać odpisów dokumentów znajdujących się w tych aktach wraz ze wskazaniem tych dokumentów. Zaznaczyć przy tym trzeba, iż powód jako strona tamtego postępowania miał możliwość swobodnego wglądu w tamte akta. W tym miejscu należy również przypomnieć o obowiązującej w polskim procesie cywilnym zasady bezpośredniości wyrażonej w art. 235 k.p.c., co dla przedmiotowej sprawy oznacza, że powód reprezentowany przez fachowego pełnomocnika winien zgodnie z tą zasadą przedstawiać bezpośrednio przed Sądem dowody mające świadczyć na jego korzyść. Stąd należy uznać za nieuprawnione rozumowanie strony powodowej, która uważała, że bez zaprezentowania przed Sądem w omawianej sprawie, w sposób skuteczny dowodów, obowiązek ich dostarczenia zastąpi załączeniem akt w innej sprawie. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy działając na podstawie art. 365 § 1 k.p.c. uznał również, iż jest on związany jedynie treścią orzeczenia wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi z dnia 23 stycznia 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt XIII GC 834/11, a nie uzasadnieniem tego orzeczenia, na co powołał liczne orzeczenia SN. Wobec czego Sąd Rejonowy wydający wyrok w sprawie objętej niniejszą apelacją nie mógłby wbrew prawomocnemu wyrokowi w sprawie XIII GC 834/11 przyjąć, że pozwany nie był obowiązany usunąć z posesji położonej przy ulicy (...) w Ł. swoich rzeczy ruchomych w nim opisanych. Nie trafiony jest również argument apelacji odnoszący się do braku ustaleń przez Sąd I Instancji na podstawie pisemnej opinii biegłego w zakresie wykraczającym po za tezę dowodową i postanowienie Sądu. Logiczne i racjonalne jest argumentowanie w tym zakresie przez Sąd Rejonowy, że dla takich ustaleń biegłego powód winien najpierw dostarczyć Sądowi rozpoznającemu sprawę dowody na okoliczność ustalenia miejsca składowania maszyn pozwanego oraz obszaru i rodzaju zajętej powierzchni, zwłaszcza że była to okoliczność sporna między stronami. Inicjatywy dowodowej powoda nie może tu zastąpić samodzielne ustalanie w drodze rozpytania takich okoliczności przez biegłego. Powyższe skutkowało również prawidłową decyzją Sądu I instancji oddalającego wnioski stron o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego.

Reasumując Sąd Rejonowy podejmując powyższe prawidłowe decyzje procesowe dokonał logicznej i rzetelnej oceny materiału dowodowego sprawy zgodnej z art. 233 k.p.c. Trzeba przy tym zaznaczyć, że strona powodowa w toku całego procesu nie zgłaszała żadnych zastrzeżeń w trybie art. 162 k.p.c. Co musi być potraktowane jako pozbawianie się możliwości podniesienia tychże zarzutów w dalszym toku sprawy. Cytowany przepis bowiem wprowadza prekluzję zarzutów dotyczących niektórych naruszeń prawa procesowego skutkującą, przy braku zgłoszenia przez stronę zastrzeżenia, bezpowrotną utratą możliwości powoływania się na takie uchybienia w dalszym toku postępowania, a więc także w postępowaniu apelacyjnym, chyba że chodzi o przepisy prawa procesowego, których naruszenie sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu, albo że strona nie zgłosiła zastrzeżeń bez swej winy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2009 r., IV CSK 185/09, Monitor Prawniczy 2009/20/1082; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2005 r., III CZP 55/05, niepubl.).

Również w zakresie zarzutów apelacji dotyczących naruszenia prawa materialnego, należało podzielić zapatrywania Sądu I instancji, który w oparciu o lakoniczny pozew i odpowiedź na sprzeciw ustalił, że pozwany porzucił bez zamiaru wyzbycia się maszyny i urządzenia opisane w pozwie, co słusznie z dyspozycją obowiązującego na omawiany stan faktyczny kodeksu cywilnego (art. 183 § 2 k.c. i art. 184 § 2 k.c.) należało traktować jak nieodpłatnym przechowaniem rzeczy. Co w świetle art. 844 § 2 zd. 2 k.c., może rodzić jedynie konsekwencje w postaci uprawnienia przechowawcy do żądania odebrania rzeczy w każdym czasie. Stąd Sąd Rejonowy uznał, że w powódka nie mogła żądać w oparciu o przepisy art. 224 § 2 k.c. oraz art. 224 § 2 k.c. w zw. z art. 230 k.c. od pozwanego wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z rzeczy. Przy czym powódka nie udowodniła, żeby poniosła jakiegokolwiek wydatki w związku z należywym

przechowaniem tych rzeczy, do czego mogłaby mieć prawo na podstawie art. 842 k.c. Prawdłowo również Sąd Rejonowy, ocenił, że powódka nie udowodniła swoje roszczenia również w oparciu o art. 486 §1 k.c.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Powód przegrał sprawę w całości, w związku z czym powinien zwrócić stronie przeciwnej poniesione przez niego koszty procesu. W związku z czym Sąd Okręgowy zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego udzielonego przed Sądem II instancji liczonego według obowiązującego w chwili złożenia apelacji rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804; zm.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1667.) par 2.2 i § 10 .1.1.

Iwona Godlewska Bartosz Kaźmierak Magdalena Rychter-Raj